

PHẦN XI

Lái xe ra đường, Bình Nguyên mới sực nhớ: Anh không biết Tử Đăng đi bằng gì? Về đường nào? Làm sao mà đuổi theo...

Thật tình anh lo lắm chứ không đùa. Đường phố đã bắt đầu vắng người, mà Tử Đăng lại là con gái... Nếu lỡ có chuyện gì đó xảy ra với Tử Đăng, chắc là anh ân hận suốt đời.

Bình Nguyên cho xe chạy chậm trên đường với một hy vọng mong manh là gặp được Tử Đăng.

Nhưng hết con đường này rồi đến con đường khác... Anh như tìm kiếm cô vậy.

Trong lúc Bình Nguyên đang phân vân không biết làm sao để biết được Tử Đăng về nhà có an toàn không, thì trước đầu xe anh, có một nhóm thanh niên hai, ba người đang níu kéo một cô gái.

Bình Nguyên pha đèn. Khuôn mặt cô gái làm cho anh giật thót:

- Tử Đăng!

Bình Nguyên mở nhanh cửa xe. Anh chạy đến và hét lớn:

- Buông cô ấy ra!

Nghe tiếng hét, nhóm thanh niên dừng lại. Thấy người quen, Tử Đăng như vớ được cái phao:

- Bình Nguyên! Cứu tôi với...

Bình Nguyên nhắc lại:

- Tôi bảo buông cô ấy ra!

Một thằng trong nhóm thanh niên hất mặt ngang tàng:

- Mà y là gì mà bảo bọn tao nghe mà? “Hàng” này là của bọn tao, không thể phỗng tay trên được đâu. Đi chỗ khác chơi!

Bình Nguyên tiến lại gần hơn chỗ Tử Đăng, quai hàm anh bạnh ra:

- Tôi nói lại một lần nữa, hãy buông cô ấy ra. Nếu không thì đừng trách tôi.

- À! Cái thằng này muốn kiếm chuyện thật rồi. Mà y chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chứ gì?

Hắn ra lệnh:

- Tụi bây! Cho nó một bài học giùm tao để nó đừng nhiều chuyện.

Ba, bốn thằng xông vào Bình Nguyên, trên tay bọn chúng có vũ khí nhưng anh không hề bối rối. Một mình chống đỡ, tả xung hữu đột. Những cú đá của

Bình Nguyên thật là đẹp mắt. Bốn thằng nằm lăn ra. Một thằng còn lại thấy ngán, hấn xô Tử Đăng về phía Bình Nguyên.

Do giằng co, phần trên vai áo bị rách, thêm phần sợ hãi nên Tử Đăng ôm chặt Bình Nguyên. Cô òa khóc như một đứa trẻ.

Bình Nguyên dỗ dành:

- Không sao rồi, có tôi đây mà!
- Tôi sợ lắm.

Bình Nguyên cũng ôm lấy Tử Đăng, giọt nước mắt của cô làm anh xót xa. Nếu như ông trời không cho anh gặp cô trong lúc này, thì có lẽ suốt cuộc đời này anh sẽ ân hận mất thôi.

Thấy Bình Nguyên đang lo lắng cho Tử Đăng, tên còn lại thừa cơ hội đâm tới.

Thoảng thấy bóng, Bình Nguyên né người, nhưng con dao vẫn phớt qua tay áo anh.

Máu tươm ra làm Tử Đăng thảng thốt:

- Ông bị thương rồi kìa!

Bình Nguyên trấn an:

- Không sao. Chỉ là một vết thương nhỏ thôi.

Nói thì nói vậy, nhưng Bình Nguyên cũng thấy ran rát. Anh ôm vai Tử Đăng:

- Chúng ta về đi.

Tử Đăng đi theo Bình Nguyên mà lòng không an. Khi ngồi vào xe, cô xé toạc cái dây nơ buộc trên áo.

- Ông đưa tay đây.

Không biết Tử Đăng định làm gì, Bình Nguyên cũng đưa tay ra.

Tử Đăng dùng dây nơ buộc chặt vết thương:

- Hy vọng nó bớt chảy máu.

Bình Nguyên đùa:

- Mặc áo kiểu cộ như các cô cũng có lợi đấy chứ.
- Ông nói gì?

Bình Nguyên cho xe chạy. Gió đêm làm lạnh đôi vai trần. Thấy Tử Đăng co ro ôm hai bờ vai. Anh tấp xe vào lề, chồm ra phía sau lấy cái áo vest khoác lên cho Tử Đăng.

- Sẽ không làm cô lạnh nữa đâu.

Tử Đăng lí nhí:

- Cám ơn ông.

- Cái áo này lúc sáng tôi đi làm để quên trong xe. Mà cũng hay, nhờ để quên mà cô được khoác nó.

- Chứ không phải ông khoác nó đến vũ trường sao?

- Ôi! Tôi không phô trương đến như vậy.

Xe chạy được một đoạn. Bình Nguyên hỏi:

- Nhà cô ở đâu?

- Ông chạy thẳng, đến ngã ba queo phải. Vô khoảng một cây số nữa. 433 là số nhà của tôi.

Theo sự chỉ dẫn của Tử Đăng, Bình Nguyên dừng xe lại trước một tòa nhà sang trọng.

Quả thật anh không ngạc nhiên lắm khi Tử Đăng ở đây, vì cô có một người cha nuôi ở Mỹ mà.

Tử Đăng mở cửa xe bước xuống, cô lục lọi trong túi quần tìm chùm chìa khóa. Còn cái điện thoại đâu?

Thấy Tử Đăng đứng phỗng người ra, Bình Nguyên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Tôi làm mất điện thoại rồi.

- Ở đâu?

- Không biết nữa.

Bình Nguyên chợt nhớ:

- Có lẽ do giăng co lúc nãy nên bị rớt mất cũng nên.

Anh an ủi:

- Thôi đừng buồn, mất của mà người không sao là được rồi.

Tử Đăng mở khóa, cô kéo nhẹ cánh cổng:

- Ông vào đi!

Bình Nguyên ngần ngừ:

- Có tiện không?

- Tôi chỉ sợ không tiện cho ông thôi. Khuya rồi, người nhà ông lo lắng.

- Mẹ tôi quen rồi việc đi về thất thường của tôi. Nếu cô thấy tiện thì cho tôi xin ly nước.

Tử Đăng nép người qua một bên:

- Sẵn sàng thôi.

Bình Nguyên khóa xe rồi bước theo Tử Đăng. Dù là ban đêm, nhưng lối kiến trúc của căn nhà làm anh thấy thích thú. Nó nhẹ nhàng và dễ chịu làm sao.

Phía trước căn nhà, Tử Đăng trồng rất nhiều lan. Bình Nguyên chiêm ngưỡng được các bức tranh của các danh họa nổi tiếng cả Việt Nam và nước ngoài. Trong số các bức họa có hai mô hình kiến trúc. Một của nhà kiến trúc nổi tiếng ở Pháp. Hai, đó là mô hình kiến trúc của anh được trao giải Châu Á – Thái Bình Dương.

Đúng là anh có nhiều điều ngạc nhiên về Tử Đăng. Ngoài kiến trúc và sự sáng tạo ra, cô còn có óc sưu tầm rất tuyệt vời.

Để mộ mình Bình Nguyên ở phòng khách. Lát sau Tử Đăng trở ra với bộ đồ mặc nhà và hai ly nước trên tay. Cô đặt xuống bàn:

- Ông uống nước đi.

- Cám ơn cô.

Bình Nguyên ngồi xuống xa lông, anh bung ly nước đưa lên miệng:

- Rượu đã làm tôi khô cổ. Cô có cảm giác thế không?

- Tôi không có thói quen uống rượu.

- Thế...

- Ông muốn biết vì sao hôm nay tôi uống nhiều như thế chứ gì?

- Nhìn cô uống, tôi thấy sợ lắm.

- Hôm nay là một trăm ngày của xơ Tâm. Tôi có cảm giác cô đơn lạc lõng nên rất buồn.

- Và cô đã đến vũ trường uống rượu?

- Không hẳn. Tại tôi muốn tìm hiểu thế giới vũ trường như thế nào thôi.

Bình Nguyên lắc đầu:

- Tôi chào thua cô đấy. Nhưng sao cô không về nhà mà đi lang thang?

- Tôi muốn đi dạo một chút, nào ngờ gặp phải bọn lưu manh. Nếu không gặp được ông, tôi không biết...

Tử Đăng đưa mắt nhìn Bình Nguyên:

- Cám ơn ông nhiều, Bình Nguyên.

- Thật tình lúc biết cô rời khỏi vũ trường, tôi lo lắm. Trong người có hơi men, không biết cô có về được đến nhà không? Tôi cho xe chạy không biết qua bao nhiêu con đường. Phân vân và tự trách mình, cô mà có chuyện gì chắc là tôi ân hận suốt đời. Và cũng may tôi đã kịp lúc...

Tử Đăng xúc động:

- Lúc tôi bị bọn chúng trêu ghẹo níu kéo, tôi chỉ hy vọng gặp được ông.

Bình Nguyên nhìn Tử Đăng:

- Từ rày về sau, đừng về một mình trong đêm khuya nữa nhé! Hứa với tôi, đừng ngông cuồng đến vũ trường uống rượu một mình. Nếu có buồn thì hãy gọi điện cho tôi.

- Ông làm gì có thời gian mà dành cho tôi chứ.

- Với ai thì tôi không đảm bảo. Nhưng với cô, tôi nhất định có thời gian.

Lảng tránh ánh mắt của Bình Nguyên, Tử Đăng hỏi:

- Chuyện này không tể nhị cho lắm, nhưng tôi vẫn muốn biết. Hình như ông có gia đình rồi, phải không?

Bình Nguyên vẫn không rời ánh mắt khỏi Tử Đăng:

- Từng có gia đình rồi thì đúng hơn. Tôi tưởng hai người yêu nhau đến với nhau sẽ rất hạnh phúc. Nhưng nó đã hoàn toàn trái ngược lại với suy nghĩ của tôi. Chúng tôi đã chia tay vài năm sau đó. Lỗi do ai, cho đến bây giờ tôi không muốn nghĩ.

- Cưới nhau và cũng dễ dàng chia tay như thế sao?

- Không hẳn vậy. Người vợ trước của tôi, cô đã từng biết mặt rồi mà.

- Thế bây giờ ông còn yêu không?

Bình Nguyên nhướn mày:

- Còn chứ. Nhưng không phải là cô ấy nữa, mà là một cô gái ngang bướng khác.

- Thái Hà ư?

- Không.

Bình Nguyên tìm bàn tay Tử Đăng, nhưng cô đã rút lại. Sự va chạm mạnh làm vết thương ở tay của Bình Nguyên rỉ máu. Anh nhăn mặt:

- Ấy da!

Tử Đăng hoảng hồn:

- Ấy chết! Vết thương của ông chảy máu nữa rồi.

- Vết thương ngoài da đâu bằng vết thương trong lòng. Nó rỉ máu mới là đáng sợ.

- Ông còn nói...

Tử Đăng lảng xãng tìm hộp thuốc cá nhân. Cô đến ngồi gần bên anh:

- Bây giờ tôi sẽ rửa và băng lại vết thương cho ông. Có lẽ nó sẽ rất và đau. Ông chịu khó một chút nha.

Bằng đôi tay dịu dàng và cẩn thận, Tử Đăng dùng kéo cắt sợi dây nơ áo mà cô đã buộc chặt cho Bình Nguyên lúc ở ngoài đường.

Dù rằng vết thương không sâu lắm, nhưng nếu không cẩn thận sẽ bị nhiễm trùng mất.

Rất nhẹ nhàng, Tử Đăng sợ Bình Nguyên đau. Cô đổ oxy già vào bông gòn lau sạch máu ở vết thương. Sau đó rất thuốc và băng lại thật kỹ. Tử Đăng căn dặn:

- Ông chịu khó mỗi ngày thay băng để cho vết thương mau lành. Nhớ kiêng ăn những món làm ảnh hưởng đến vết thương nhé.

Bình Nguyên ngấm nghĩa chỗ băng trên tay mình:

- Cô làm như người chuyên nghiệp vậy. Không thua gì y bác sĩ ở bệnh viện.

- Chúng tôi là cô nhi, nên việc gì chúng tôi cũng phải tự làm. Có khéo cũng không có gì là lạ. À! Ông có thấy đau không? Nếu đau thì uống viên thuốc giảm đau này.

Tử Đăng đặt viên thuốc vào lòng bàn tay Bình Nguyên:

- Thuốc này hiệu quả lắm. Ba nuôi tôi mang từ bên Mỹ qua cho tôi.

Bình Nguyên bỏ viên thuốc vào túi:

- Khi nào đau, tôi sẽ uống.À! Cô đã hết sợ chưa?

- Sợ thì tôi hết sợ rồi, nhưng nó lại ám ảnh tôi.

- Không sao. Cô ngủ một giấc không suy nghĩ thì không có gì cả.

- Lần đầu tiên trong đời, tôi gặp chuyện đáng sợ như thế. Vì tôi mà ông bị thương, tôi càng thêm áy náy.

Bình Nguyên cười:

- Để tâm làm chi. Cô đã giúp tôi băng lại vết thương rồi còn gì. Nhưng... mỗi ngày phải thay băng, tôi thấy khó khăn quá.

- Sao vậy?

- Nhà tôi chỉ có mình tôi và mẹ tôi. Tôi càng không thể để mẹ tôi lo lắng, mình tôi thì tôi không thể tự làm được. Còn đến bệnh viện... có quá lớn lao không?

Biết Bình Nguyên sắp làm eo mà Tử Đăng thì không thể làm nơ, vì dù sao anh cũng là ân nhân của cô mà.

- Vậy mỗi buổi sáng trước khi đến công ty, ông đến đây, tôi sẽ thay băng cho ông.

- Như thế thì có phiền cô không?

- Không phiền thì cũng đã phiền rồi.

Tử Đăng khoát tay:

- Đùa với ông thôi. Ông cứ đến đi, dù sao tôi chưa có việc làm cũng rảnh mà.

Câu nói của Tử Đăng như nhắc nhở Bình Nguyên. Anh bần khoản:

- Cô không giận tôi chứ?

- Về điều gì?

- Tước mất cơ hội của cô vào Thái Nguyên.

Tử Đăng thở ra:

- Có lẽ tôi không có duyên với công ty của ông.

- Tôi có một đề nghị.

Tử Đăng chờ đợi.

- Cô nói cô nợ tôi. Vậy cô hãy vào công ty giúp tôi là trả nợ cho tôi rồi.

- Như thế đâu có được.

- Tại sao không được khi tôi là giám đốc?

- Tôi...

Bình Nguyên quyết định:

- Thôi nhé. Sáng mai tôi đến đây và chúng ta cùng vào công ty.

- Ông...

- Hãy bỏ ngoài tai tất cả những lời nói, vì nó không cần thiết.

Tử Đăng mím môi:

- Ông áp đặt tôi như áp đặt Thái Hà có phải không?

- Tôi không áp đặt ai cả. Sao lúc nào em cũng chống đối với tôi thế?

Bình Nguyên đứng lên:

- Tôi về đây, ngày mai tôi sẽ đón em.

Trước khi quay đi, anh còn gặng giọng:

- Lần này, em không được từ chối đấy. Ngủ ngon!

Tử Đăng nhìn theo một cách bất lực. Bình Nguyên làm sao thế? Ngoài công việc ra, anh còn muốn gì ở cô đây? Anh ra lệnh với mọi người và cả với cô ư? Thế sao cô không phản đối? Phải chăng...

Tử Đăng ra khép cửa, cô mang hộp thuốc về phòng và chờ đợi ngày mai.